

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/118/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313202157
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1313202157.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci navrhovateľky: X.F. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/X, Z., zast. Mgr. Borisom Holcingerom, advokátom, Gallyova 25, Bratislava, proti odporcovi: R. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/X, Z., zast. JUDr. Jurajom Hadrbulcom, advokátom, Riečna 2, Bratislava, o zaplatenie 3.087,20 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 19. novembra 2013, č.k. 14C 24/2013-76, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa voči odporcovi domáhala zaplatenia 3.087,20 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorú jej mal odporca spôsobiť znemožnením užívania bytu v jej vlastníctve. Navrhovateľku zaviazal povinnosťou zaplatiť odporcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 644,90 eur na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia najskôr uviedol, že navrhovateľka argumentovala tým, že je výlučnou vlastníčkou dvojizbového bytu č. X, nachádzajúceho sa na X. poschodí bytového domu na I. U. X v Z., zapísaného na LV č. XXXX, ktorý však užíva odporca so svojou manželkou W. E., preto tento byt opustila, a keďže v ňom nemôže bývať, je nútená si platiť náhradné ubytovanie, čo predstavuje jej škodu, ktorej náhradu žiada od odporcu. V žalovanej sume bol zahrnutý aj nárok navrhovateľky na zaplatenie 22,62 eur titulom dane z nehnuteľnosti, ktorý počas konania zobrala späť, preto uznesením č.k. 14C 24/2013-52 zo dňa 19.06.2013 konanie v časti o zaplatenie 22,62 eur zastavil. Skonštatoval, že odporca nepopieral, že byt navrhovateľky obýva, užíva však len jednu izbu, a preto podľa jeho názoru navrhovateľke nič nebránilo v užívaní druhej izby v byte. Po právnej stránke vec posúdil podľa ust. § 123, § 415, § 420 ods. 1 a 3, § 442 ods. 3, a § 517 ods. 1, 2 Obč. zák., a dospel k záveru, že pre vznik občianskoprávnej zodpovednosti odporcu za žalovanú škodu navrhovateľky podľa ust. § 420 Obč. zák. neboli splnené zákonné predpoklady. Vysvetlil, že predpokladom vzniku takejto zodpovednosti je porušenie určitej povinnosti, uloženej zákonom alebo vyplývajúcej z konkrétneho záväzkovo-právneho vzťahu, a spôsobenie škody inej osobe v príčinnej súvislosti práve s uvedeným porušením povinnosti. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že navrhovateľka je výlučnou vlastníčkou bytu, ktorý vedome užíva odporca so svojou manželkou bez právneho dôvodu. Za preukázanú mal však aj skutočnosť, že navrhovateľka tento byt opustila na základe vlastného slobodného rozhodnutia, a že konaním odporcu nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej ani zmluvnej povinnosti, ale len k

bezdôvodnému obohateniu na úkor navrhovateľky užívaním jej bytu bez právneho titulu. Poukázal na to, že navrhovateľka nepreukázala svoje pôvodné tvrdenia, že sa k nej odporca správal násilne, dokonca ich sama vyvrátila, keď v konaní uviedla, že odkedy sa do bytu nasťahovala manželka odporcu, nebolo voči nej zo strany odporcu vyvíjané nijaké násilie. Uviedol tiež, že navrhovateľka nikdy odporcu nevyzvala, aby sa aj s manželkou z jej bytu vysťahoval, vzniknutú situáciu nijako neriešila, pričom zo strany odporcu jej nikdy nebolo v užívaní bytu bránené. Vyhodnotil, že pri opustení bytu išlo o rozhodnutie samotnej navrhovateľky, a o akýsi vnútorný rozpor s tým, že by tento byt užívala spoločne s odporcom a jeho manželkou. Dospel potom k záveru, že zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu navrhovateľky neboli splnené, a preto návrh navrhovateľky ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, úspešnému v spore priznal náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 644,90 eur za 5 úkonov právnej služby vo výške tarifnej odmeny 121,17 eur za jeden úkon, určenej podľa ust. § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. (prevzatie a príprava zastúpenia zo dňa 20.04.2013, písomné vyjadrenie k návrhu zo dňa 22.04.2013, a účasť na pojednávaníach v dňoch 18.06.2013, 10.09.2013 a 19.11.2013), s režijným paušálom 5x 7,81 eur a 20% DPH.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie navrhovateľka, a žiadala ho zrušiť resp. zmeniť ho v jej prospech. Uviedla, že sa od odporcu domáha refundácie jej škody, ktorá jej vznikla výdavkami za náhradné ubytovanie, ktoré si dlhodobo platí z dôvodu, že nemôže bývať v byte, ktorý je v jej výlučnom vlastníctve. Mala za to, že súd prvého stupňa nezhodnotil dôkazy objektívne, keď napriek tomu, že dôkazy poskytnuté odporcom a jeho manželkou nie sú pravdivé, im súd prvého stupňa uveril. Poukázala na to, že odporca zlikvidoval alebo vyhodil všetky jej osobné veci i zariadenie bytu, pričom považovala za absurdné, že musí bývať na ubytovni, pretože odporca si do bytu nasťahoval svoju manželku ešte počas konania o vyporiadanie ich BSM. Nepovažovala za logické, aby mohla s odporcom a jeho manželkou bývať v byte s dvomi izbami, avšak súd prvého stupňa tomu uveril. Zdôraznila, že byt nemohla užívať spoločne s odporcom, a už vonkoncom nie s jeho manželkou, hoci byt užívať chcela. Ak by však v byte zostala až do jeho vypratania odporcom a jeho manželkou, utrpelo by tým jej zdravie, pretože odporca ju v minulosti psychicky a fyzicky týral, a preto už dávnejšie opustila spoločnú domácnosť. Žiadala, aby bolo rozhodnutie prehodnotené.

Odporca žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Skutočnosti, uvedené navrhovateľkou v odvolaní, považoval za účelové. Zdôraznil, že navrhovateľka odišla z bytu dobrovoľne, a na základe svojho vlastného rozhodnutia sa ubytovala inde, a je teda jej vecou aj znášanie nákladov za ubytovanie, ktoré si zvolila. Potvrdil, že výlučnou vlastníčkou bytu je navrhovateľka, mal však za to, že táto okrem vlastného tvrdenia ničím nepreukázala, že by jej mal užívanie bytu znemožňovať. Poukázal i na to, že navrhovateľka neprejavila vôľu nasťahovať sa do bytu, a to v rovine faktickej ani právnej. Mal tiež za to, že neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi vlastníctvom bytu navrhovateľkou a možnosťou uzavrieť nájomnú zmluvu aj k inej nehnuteľnosti. Ak navrhovateľka žiadala, aby jej uhradil aj daň z nehnuteľnosti, takýto návrh považoval za bez právneho základu, keďže povinnosť platiť daň z nehnuteľnosti vyplýva zo zákona jej vlastníčkovi a nie tomu kto ju užíva.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201 ods. 1 O.s.p.) prejednal odvolanie navrhovateľky podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p., s verejným vyhlásením rozsudku podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p., keď dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné. Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, nakoľko je vo výroku vecne správny, a keďže sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, v ďalšom naň poukazuje.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a

právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu, ktorým rozhodol o uplatňovanom nároku.

Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska navrhovateľkou uplatneného nároku, a jeho výsledky aj náležite v súlade s ust. § 132 O.s.p. zhodnotil, keď riadne zistil skutkový stav veci v zmysle ust. § 153 ods. 1 O.s.p.. Vec aj správne právne posúdil, keď aplikoval ust. § 415 a § 420 ods. 1 Obč. zák.. Svoje rozhodnutie tiež náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Dôkladne vysvetlil, prečo návrhu navrhovateľky nevyhovet, keď sa v tejto súvislosti detailne zaoberal zákonnými predpokladmi pre vznik občianskoprávnej zodpovednosti za škodu, a vyvodil správny záver, že v konaní nebolo ich splnenie preukázané, nakoľko konaním odporcu nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej ani zmluvnej povinnosti, a nebola preukázaná ani priama príčinná súvislosť medzi jeho správaním a tvrdenou škodou navrhovateľky, spočívajúcej vo vynaložených nákladoch na jej ubytovanie. Správny je aj jeho záver, že navrhovateľka nepreukázala násilné správanie sa odporcu voči nej. So všetkými závermi, ku ktorým súd prvého stupňa vo svojom rozsudku dospel, sa odvolací súd stotožnil, a osobitne so záverom, že navrhovateľka byt, ktorého je výlučnou vlastníčkou, a v ktorom býva bez právneho dôvodu odporca s manželkou, opustila z vlastného rozhodnutia, nakoľko v ňom nechcela s nimi bývať.

Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že predpokladom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím, teda porušením právnej povinnosti, a následkom, čiže vzniknutou škodou. Vzniknutá škoda musí byť spôsobená bez pochybností práve porušením právnej povinnosti. Škoda ani porušenie právnej povinnosti ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená, ale musí byť bezpečne preukázaná, pričom povinnosť tvrdenia, bremeno tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno, týkajúce sa príčinnej súvislosti v civilnom procese, zaťažuje v zásade toho účastníka, ktorého tvrdenie má byť preukázané, teda navrhovateľku. Vzťah medzi príčinou a jej následkom musí byť pritom bezpečne preukázaný a bezprostredný. Ak navrhovateľka tvrdila, že jej vznikla škoda v žalovanej výške konaním odporcu, ktorý jej znemožnil užívanie bytu v jej vlastníctve, bola povinná preukázať protiprávne konanie odporcu, ktoré však v konaní preukázané nebolo, a rozhodnutie svoj byt opustiť, ubytovať sa na ubytovni, a na základe uzavretej zmluvy za ubytovanie platiť, bolo subjektívnym rozhodnutím samotnej navrhovateľky, ktorá si sama vyhodnotila, že v byte s odporcom a jeho manželkou nemôže bývať, čo nakoniec vyplýva aj z jej odvolania. Nie je potom možné dospieť ani k záveru, že medzi akýmkoľvek konaním odporcu a tvrdenou škodou navrhovateľky existovala priama príčinná súvislosť, nakoľko odporca v žiadnom prípade nenesie zodpovednosť za rozhodnutie navrhovateľky opustiť byt, ubytovať sa inde a za ubytovanie platiť. Je teda možné uzavrieť, že navrhovateľkou tvrdený nárok na náhradu škody tak, ako bol žalovaný, jej nevznikol, nakoľko nepreukázala protiprávne konanie alebo porušenie právnej povinnosti odporcom, ako ani priamu príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti odporcu a ňou tvrdenou škodou. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka sú stanovené kumulatívne, a v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich nie je táto zodpovednosť daná, dospel odvolací súd k rovnakému záveru o nedôvodnosti návrhu navrhovateľky ako súd prvého stupňa, nakoľko v posudzovanej veci nie sú splnené podmienky pre zodpovednosť odporcu za škodu navrhovateľky.

K odvolacím námietkam navrhovateľky o nesprávnych skutkových záveroch súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu ako výsledok hodnotenia dôkazov by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O.s.p. súd dôkazy hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov, a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým súd dospel, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa navrhovateľka domáhala a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje

za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvého stupňa v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dostatočným dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj presvedčivo odôvodnil, keď z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu. Okolnosti namietané navrhovateľkou v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvého stupňa. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. V posudzovanom prípade s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie súdom prvého stupňa za správne.

Po preskúmaní výroku, ktorým súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania tak, že navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania, spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia vo výške 644,90 eur, dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok je i v tejto časti správny. Nakoľko navrhovateľka ohľadom výroku, ktorým bola zaviazaná na zaplatenie náhrady trov konania odporcovi v odvolaní ničím neargumentovala, a nenamietala ani právne posúdenie ani výšku odporcovi priznaných trov, obmedzil sa odvolací súd len na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa i v tejto časti. Ak o trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. pri plnom úspechu odporcu v konaní, vec posúdil po právnej stránke správne, aplikoval aj správne zákonné ustanovenie, pričom výška priznaných trov je v súlade s výškou účelne vynaložených trov na jeho právne zastúpenie.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., a úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko trovy konania nevyššiel do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia (ust. § 151 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.